

OGLAŠAJTE V
NAJBOLJŠEM
SLOVENSKEM
ČASOPISU V OHIOU

Izvršujemo vsakovrsne
tiskovine

ENAKOPRAVNOST

EQUALITY

NEODVISEN DNEVNIK ZA SLOVENSKE DELAVCE V AMERIKI

ADVERTISE IN
THE BEST
SLOVENE NEWSPAPER
OF OHIO

Commercial Printing of
All Kinds

VOL. XXXIII.—LETNO XXXIII.

CLEVELAND, OHIO, MONDAY (PONDELJEK), APRIL 10, 1950

STEVILKA (NUMBER) 70

NOVI GROBOVI

HELENA MALLY

Po dolgi bolezni je preminila v svojem domu v petek popoldne ob 1:20 uri obča pozna na Mrs. Helena Mally, rojena Rossman, stanujoča na 1105 E. 63 St. Rojena je bila v vasi Železniki, toda ko je bila stara 11 let, so se njeni starši preselili v Ljubljano, odkoder je prišla v Ameriko leta 1900. Bila je skoraj ves čas aktivna na društvenem polju. Dokler ji je zdravje dopuščalo se je udeleževala vseh sej in sodelovala, kjer je mogla. Bila je članica sledenih društev: Marije Magdalene št. 162 KSKJ, pri katere mu je bila predsednica nad 30 let, sv. Neže Kat. Boršt., sv. Cenilije št. 37 SDZ, St. Clair Groove št. 98 WC, Srca Marie, Južnej zvezda št. 137 ABZ in Altarnega društva sv. Vida.

"ENAKOPRAVNOST"

Owned and Published by
THE AMERICAN JUGOSLAV PRINTING & PUBLISHING CO.
6231 ST. CLAIR AVENUE CLEVELAND 3, OHIO
Henderson 1-5311 — Henderson 1-5312
Issued Every Day Except Saturdays, Sundays and Holidays

SUBSCRIPTION RATES—(CENE NAROČNIN)
By Carrier and Mail in Cleveland and Out of Town:
(Po raznašalcu in po pošti v Clevelandu in izven mesta):
For One Year—(Za eno leto) \$8.50
For Six Months—(Za šest mesecov) 5.00
For Three Months—(Za tri mesec) 3.00

For Canada, Europe and Other Foreign Countries:
For One Year—(Za eno leto) \$10.00
For Six Months—(Za šest mesecov) 6.00
For Three Months—(Za tri mesec) 3.50

Entered as Second Class Matter April 26th, 1918 at the Post Office at
Cleveland, Ohio, under the Act of Congress of March 3, 1879.

104

PREDLOGA, KI OGROŽA DEMOKRACIJO

Senator Mundt, ki je pred dvemi leti skušal prodreti skozi kongres z Mudt-Noxonovo proti-komunistično predlogo, toda je vsled čuječnosti ljudstva doživel poraz, je ponovno to isto predlogo predložil kongresu. Nevarnost tega ponavljene poskusa je daleč večja kot je bila pred dvemi leti. Predlogo je že odobril senatni pravni odbor, nekateri senatorji in kongresniki, ki so pred dvemi leti bili proti predlogi, so se sedaj premislili in predlogo podpirajo.

Obsojati predloge, ki so navidezno namenjene "pobiranju komunistične" nevarnosti, je danes postal zelo kočljivo. Ta Mundtova predloga pa dejansko ni bila ustvarena samo za pobiranje "komunistične nevarnosti," ampak bi v osnovi ameriško ustavo spremenila v kos papirja. Uničila bi osnovo ameriške demokracije—svobodno izražanje mnenj. To priznajo celo mnogi konservativni komentatorji.

Po Mundtovi predlogi bi na primer bil ustanovljen tričlanski odbor za "prevratne aktivnosti," katerega bi imenoval predsednik. Imel bi pravico, da v okviru predlaganega (Mundtovega) zakona označi katero koli organizacijo za "komunistično" ali pa "sopotniško." Odborniki takšne zaznamovane organizacije bi se morali registrirati pri justičnem oddelku.

Po skušnjah iz preteklosti in sedanosti je jasno, da pred takšnim zakonom nihče ne bi bil varen. Na seznamu "prevratnih" se že nahaja okrog 160 organizacij. Po poročilih šefa FBI Edgarja Hooverja pa je v deželi okrog 1,000,000 subverzivnih elementov. Vse bi bilo odvisno od treh članov imenovanega odbora, ki bi imeli polno pravico odločati, katera organizacija in posamezniki so komunisti, odnosno sopotniki.

Seveda, Mundtovo predlogo najbolj vneto podpirajo elementi, ki jim današnja protikomunistična gonja v naši deželi služi kot krinka, da bi deželi vslili svoje lastno totalitarstvo in svojo lastno diktaturo. Nihče ne more verjeti, da je vsa ta strahovita gonja, vsa ta ogromna kampanja proti "komunizmu" in "prevratnosti" naperjena le proti relativno majhnem številu članov ameriške komunistične stranke. Subverzivna je lahko danes vsaka organizacija in vsak posameznik. Izjema niso niti najvišji vladni uradniki in diplomati, kakor nam najbolj vzorno dokazuje zadeva z visokim svetovalcem državnega oddelka Owen Lattimorem, ki je označen za "vodilnega sovjetskega agenta v Državnem oddelku." Če bi se Mundta imenovalo v takšen odbor, bi nemara Lattimore bil pod ključem, ne da bi imel priliko zagovora.

Senator Mundt pravi, da njegova predloga ne bi ustvarila iz komunistične stranke "ilegalno stranko," to jo je pognalo v podzemlje. Namen vseh preiskav o komunizmu in prevratnosti, ki jih vodi kongresni odbor za ne-ameriške aktivnosti je, da se izolira komuniste, jih razkrinka in s tem moralno in materialno uniči.

V današnjih časih politične deskriminacije morajo komunisti imeti precej poguma, da priznajo, da so komunisti. Ker njihovo število ni veliko, bi jim bilo zelo težko, da bi se obdržali na površju kot legalna stranka. To pa ne pomeni, da bi komunizem bil "zatr." Kajti skušnje v državah, kjer so bile komunistične stranke prepovedane, so dokazale, da ideje ni moč zatreći, ta ideja vedno živi in se v nekaterih primerih širi celo bolj uspešno podtalnim potom kot pa legalnim.

Toda kot smo poudarili, ta Mundtova predloga ni toliko nevarna komunistom, pač pa v daleč večji meri predstavlja resno nevarnost vsem organizacijam in posameznikom, ki bi po njenem sprejetju še vedno živel v iluziji, da delujejo v deželi, v kateri je svoboda tiska, svoboda zborovanja in svoboda izražanja mnenja zajamčena z ustavo. Kajti v pomanjkanju komunistov bi prišli na vrsto vsi liberalci in progresivci, ki bi izražali svoje mnenje, ki se ne bi ujemalo z uradno politiko vlade ali pa z mnenjem treh članov odbora za preiskovanje "subverzivnosti."

Za milijone ameriških državljanov je ameriška demokracija živ pojem. To ni samo prazna fraza, ampak pod tem pojmom razumejo zaščito pravic, na katere so upravičeni po ustavi. Mundtova predloga bi jim odvzela vse te najosnovejše pravice, postali bi žrtve skupine fanatikov

32

Ne samo v tem gorskem kraju na Primorskem pričajo imena padlih partizanov o krvavi drami, katera se je odigravala na jugoslovanskem ozemlju, marveč vidite grobove, spominske plošče z mnogimi imeni padlih žrtev po vsej Jugoslaviji. In ko presojate razmere v Jugoslaviji, ne smete pozabiti na te grobove! In kadar vam ta ali oni Jugoslovan, čigar sin je bil morda belogradist in sam kolaboriral v tistih hudi dneh z okupatorjem, zabavlja čez novo oblast, ne smete pozabiti na te grobove.

Strelmel sem v kamnitu ploščo in čital imena padlih partizanov. Sami mladi rodoljubi, ki so junaško žrtvovali svoja življence na altar domovine! Deževalo je kot za stavo, mračilo se vedno, bolj, mi pa smo morali naprej. Tako težko sem se odtrgal od teh grobov in skupnega spomenika! Ko sem bil otrok, me je že sama beseda "grob" prestrašila, kaj šele, da bi šel ponoči mimo pokopališča! Ob teh grobovih, ki so na rebri globoko v gorski soteski, pa bi stal kar naprej, rad bi se vse del pokraj njih in skozi vso noč premisljal o slovenskem narodu, o njegovi borbi za svobodo, o trnjevi poti, po kateri stopa ta narodč skozi vso svojo zgodbino.

Končno smo prišli v globoko tesen, obdan v visokimi skalnatimi stenami, do prostora, kamor so prodri Nemci, kateri so iskali bolničenico "Franja", a nikdar prišli naprej, ker pač ni bilo nobene poti naprej. Vedeli smo pod visoko skalo in čakali že omenjene kmetice, da bi spustila med navpičnima stenama dvižni most, in natezali smo vratove, da bi videli, od kje se bo prikazala.

Toda kmetice ni bilo. Nenadoma pa smo zapazili, da se je po kozji stezi ob pečinah premikala luč. Prišel je star kmet in dejal, da nocoj ne moremo iti v partizansko bolnišnico, ker se on ne upa splaziti gori, da bi spustil dvižni most in da je velika nevarnost, da bi se kateri izmed nas ponesrečil. Vsi smo bili razočarani, najbolj pa bivši partizanski zdravnik dr. Pohar, kateri je zdravil v tej bolničnici in ki nosi kot eden prvih partizanskih zdravnikov visoko odlikovanje "spomenico". Dasiravno je mehke narave, je skoraj jezno dejal staremu kmetu: "Povejte vašemu sinu, da mora drugič ostati doma, če dobi sporočilo, da pridejo obiskovalci! In ti obiskovalci so prišli iz Amerike!"

Na tem mestu naj omenim, da je ta bolnišnica filmirana v filmu "Na svoji zemlji". Prav tako moram omeniti, da smo se peljali mimo vasi Baška grapa, v kateri so se dogajali dogodki, ki so zajetih v imenovanem filmu.

Poprij sem dejal, da smo bili vsi razočarani, ker smo naredili po dežju takot pot, da bi videli to slovito partizansko bolnišnico, toda tu moram pristaviti, da kljub temu, da sem bil čisto premočen, mi ni bilo žal, da sem šel po tisti strmi poti v gorski soteski in dobil vsaj malo vpogleda v trpljenje, skozi

katerega je šel slovenski narod ob času boja za svobodo. Te poti ne bom nikdar pozabil! Rad pa bi jo še enkrat premeril, toda ne v dežju in v mraku.

Hitelj smo v vas Novak, kjer sta na nas čakala dva avtomobile, nato pa se odpeljali preko gora na Gorenjsko. Še danes ne vem, preko katerih gora smo se vozili, kajti bila je noč, povrhu pa je deževalo in snežilo. Nenadoma pa smo se znašli v Poljanski dolini, se peljali skozi Poljane, Gornjo vas in Škofjo Loko, od tam v Kranj, iz Kranja pa na Bled, kamor smo prišli vsi premočeni, blateni in utrujeni že pozno zvečer, kjer smo prespal.

Vsi poznate lepo Vilharjevo pesem o Bledu: "Otok Bleški, kinč nebeški, kranjske zemlje! Venč iz raja, te obdaja, vse se veseli. — Val' igrajo, ribce majno dobrovoljni ples, ladja giblje se in zible — itd."

Resnica je, da je otok Bleški, kras iebški, toda mi smo imeli smolo, ker je kar naprej deževalo, poleg tega pa se nismo mogli dolgo muditi na Bledu, ker smo imeli tisti dan narediti še mnogo potov.

Odpeljali smo se proti Bohinjski Bistrici. Dasiravno je deževalo in da so cele plasti oblačkov zakrivale gore, je tu in tam skozi meglo prodrala lepota te divne Gorenjske, katera se lahko meri z najlepšimi kraji na svetu!

Na poti med Bledom in Bohinjsko Bistrojem sem opazil velikansko žago. V tej okolici se kaže gozdove in les izvajajo v tujezemstvo, a veliko ga rabijo

(Dalej prihodnjič)

32

32

Ne samo v tem gorskem kraju na Primorskem pričajo imena padlih partizanov o krvavi drami, katera se je odigravala na jugoslovanskem ozemlju, marveč vidite grobove, spominske plošče z mnogimi imeni padlih žrtev po vsej Jugoslaviji. In ko presojate razmere v Jugoslaviji, ne smete pozabiti na te grobove! In kadar vam ta ali oni Jugoslovan, čigar sin je bil morda belogradist in sam kolaboriral v tistih hudi dneh z okupatorjem, zabavlja čez novo oblast, ne smete pozabiti na te grobove.

Strelmel sem v kamnitu ploščo in čital imena padlih partizanov. Sami mladi rodoljubi, ki so junaško žrtvovali svoja življence na altar domovine! Deževalo je kot za stavo, mračilo se vedno, bolj, mi pa smo morali naprej. Tako težko sem se odtrgal od teh grobov in skupnega spomenika! Ko sem bil otrok, me je že sama beseda "grob" prestrašila, kaj šele, da bi šel ponoči mimo pokopališča! Ob teh grobovih, ki so na rebri globoko v gorski soteski, pa bi stal kar naprej, rad bi se vse del pokraj njih in skozi vso noč premisljal o slovenskem narodu, o njegovi borbi za svobodo, o trnjevi poti, po kateri stopa ta narodč skozi vso svojo zgodbino.

Končno smo prišli v globoko tesen, obdan v visokimi skalnatimi stenami, do prostora, kamor so prodri Nemci, kateri so iskali bolničenico "Franja", a nikdar prišli naprej, ker pač ni bilo nobene poti naprej. Vedeli smo pod visoko skalo in čakali že omenjene kmetice, da bi spustila med navpičnima stenama dvižni most, in natezali smo vratove, da bi videli, od kje se bo prikazala.

Toda kmetice ni bilo. Nenadoma pa smo zapazili, da se je po kozji stezi ob pečinah premikala luč. Prišel je star kmet in dejal, da nocoj ne moremo iti v partizansko bolnišnico, ker se on ne upa splaziti gori, da bi spustil dvižni most in da je velika nevarnost, da bi se kateri izmed nas ponesrečil. Vsi smo bili razočarani, najbolj pa bivši partizanski zdravnik dr. Pohar, kateri je zdravil v tej bolničnici in ki nosi kot eden prvih partizanskih zdravnikov visoko odlikovanje "spomenico". Dasiravno je mehke narave, je skoraj jezno dejal staremu kmetu: "Povejte vašemu sinu, da mora drugič ostati doma, če dobi sporočilo, da pridejo obiskovalci! In ti obiskovalci so prišli iz Amerike!"

Na tem mestu naj omenim, da je ta bolnišnica filmirana v filmu "Na svoji zemlji". Prav tako moram omeniti, da smo se peljali mimo vasi Baška grapa, v kateri so se dogajali dogodki, ki so zajetih v imenovanem filmu.

Poprij sem dejal, da smo bili vsi razočarani, ker smo naredili po dežju takot pot, da bi videli to slovito partizansko bolnišnico, toda tu moram pristaviti, da kljub temu, da sem bil čisto premočen, mi ni bilo žal, da sem šel po tisti strmi poti v gorski soteski in dobil vsaj malo vpogleda v trpljenje, skozi

katerega je šel slovenski narod ob času boja za svobodo. Te poti ne bom nikdar pozabil! Rad pa bi jo še enkrat premeril, toda ne v dežju in v mraku.

Hitelj smo v vas Novak, kjer sta na nas čakala dva avtomobile, nato pa se odpeljali preko gora na Gorenjsko. Še danes ne vem, preko katerih gora smo se vozili, kajti bila je noč, povrhu pa je deževalo in snežilo. Nenadoma pa smo se znašli v Poljanski dolini, se peljali skozi Poljane, Gornjo vas in Škofjo Loko, od tam v Kranj, iz Kranja pa na Bled, kamor smo prišli vsi premočeni, blateni in utrujeni že pozno zvečer, kjer smo prespal.

Vsi poznate lepo Vilharjevo pesem o Bledu: "Otok Bleški, kinč nebeški, kranjske zemlje! Venč iz raja, te obdaja, vse se veseli. — Val' igrajo, ribce majno dobrovoljni ples, ladja giblje se in zible — itd."

Resnica je, da je otok Bleški, kras iebški, toda mi smo imeli smolo, ker je kar naprej deževalo, poleg tega pa se nismo mogli dolgo muditi na Bledu, ker smo imeli tisti dan narediti še mnogo potov.

Odpeljali smo se proti Bohinjski Bistrici. Dasiravno je deževalo in da so cele plasti oblačkov zakrivale gore, je tu in tam skozi meglo prodrala lepota te divne Gorenjske, katera se lahko meri z najlepšimi kraji na svetu!

Blizu Kranja sva se odpočila pod koščatim drevesom. Se sem imel pri sebi kos suhe potice. Odvezal sem punkel in ker sva oba bila lačna sem prerezel potico čez sredo in dal polovico tovariu. On me je vprašal, kje je dobro, ker da je jekdo dobit, ker da je jekdo dobro, čeprav že precej suha. Ko sem mu rekel, da mi jo je

32

32

Ne samo v tem gorskem kraju na Primorskem pričajo imena padlih partizanov o krvavi drami, katera se je odigravala na jugoslovanskem ozemlju, marveč vidite grobove, spominske plošče z mnogimi imeni padlih žrtev po vsej Jugoslaviji. In ko presojate razmere v Jugoslaviji, ne smete pozabiti na te grobove! In kadar vam ta ali oni Jugoslovan, čigar sin je bil morda belogradist in sam kolaboriral v tistih hudi dneh z okupatorjem, zabavlja čez novo oblast, ne smete pozabiti na te grobove.

Strelmel sem v kamnitu ploščo in čital imena padlih partizanov. Sami mladi rodoljubi, ki so junaško žrtvovali svoja življence na altar domovine! Deževalo je kot za stavo, mračilo se vedno, bolj, mi pa smo morali naprej. Tako težko sem se odtrgal od teh grobov in skupnega spomenika! Ko sem bil otrok, me je že sama beseda "grob" prestrašila, kaj šele, da bi šel ponoči mimo pokopališča! Ob teh grobovih, ki so na rebri globoko v gorski soteski, pa bi stal kar naprej, rad bi se vse del pokraj njih in skozi vso noč premisljal o slovenskem narodu, o njegovi borbi za svobodo, o trnjevi poti, po kateri stopa ta narodč skozi vso svojo zgodbino.

Končno smo prišli v globoko tesen, obdan v visokimi skalnatimi stenami, do prostora, kamor so prodri Nemci, kateri so iskali bolničenico "Franja", a nikdar prišli naprej, ker pač ni bilo nobene poti naprej. Vedeli smo pod visoko skalo in čakali že omenjene kmetice, da bi spustila med navpičnima stenama dvižni most, in natezali smo vratove, da bi videli, od kje se bo prikazala.

Toda kmetice ni bilo. Nenadoma pa smo zapazili, da se je po kozji stezi ob pečinah premikala luč. Prišel je star kmet in dejal, da nocoj ne moremo iti v partizansko bolnišnico, ker se on ne upa splaziti gori, da bi spustil dvižni most in da je velika nevarnost, da bi se kateri izmed nas ponesrečil. Vsi smo bili razočarani, najbolj pa bivši partizanski zdravnik dr. Pohar, kateri je zdravil v tej bolničnici in ki nosi kot eden prvih partizanskih zdravnikov visoko odlikovanje "spomenico". Dasiravno je mehke narave, je skoraj jezno dejal staremu kmetu: "Povejte vašemu sinu, da mora drugič ostati doma, če dobi sporočilo, da pridejo obiskovalci! In ti obiskovalci so prišli iz Amerike!"

Na tem mestu naj omenim, da je ta bolnišnica filmirana v filmu "Na svoji zemlji". Prav tako moram omeniti, da smo se peljali mimo vasi Baška grapa, v kateri so se dogajali dogodki, ki so zajetih v imenovanem filmu.

Poprij sem dejal, da smo bili vsi razočarani, ker smo naredili po dežju takot

FRAN MILČINSKI:

RAZBOJNIK CEFIZELJ IN OBČINSKA BLAGAJNA

Kolikršen razbojnik je bil razbojnik Cefizelj, to je presegalo zgoraj zaklepala. Ključek od zaklopa pa je nosil policaj na nitki je bil privezan in mu je visel okoli vrata.

Razbojnik Cefizelj pa ni vedel, kje je ta ključek, niti ga ni skrbelo, da bi ga iskal. Nego je šel naravnost k peku. Naročil je koruzen hlebček in segel v žep, da ga plača, ročno je položil občinsko blagajno na tla in rahl stopil nanjo s škornjem, pa je zahreščala na drobne kosce in je notri bil cel tolar. Z njim je piačal peka in ni bil pek skoraj nič prestrašen, le zmotil se je malo in mu je dal in tolarja droža skoraj za dva.

Pek je komaj čakal, da se je iznebil strahovitega kupca, potem je hitel nad policajem: "Razbojnik Cefizelj je ukradel občinsko blagajno! Teci v zvonik udarci plat zvona!"

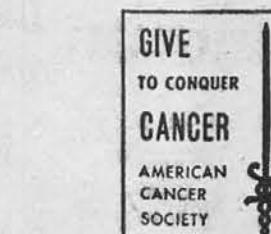
Je policaig zaničljivo pogledal peka. Segel si je za vrat in je privilekel na dan ključ od občinske blagajne: "Hehej, kdo je ukradel? Kaj je ukradel? Figo je ukradel, ne občinske blagajne, je-hej! Tukaj imam ključ!"

Ključ je imel policaig, to je res, toda občinske blagajne ni bilo več, bila je strta v prah, in ni bilo več občinskega tolarja. In je bil župan na grde viže hud, rohnel je na policaiga in mu razdal, da naj pri tej priči prime razbojnike in ga neusmiljeno uklene, da bo sojen po postavah. Nič niso pomagali izgovori in si je nesrečni policaig izprosil samo to milost, da mu ne bo treba zbralo nič koliko.

Pa so dejali Butalc: "Mi tudi!" in niso odnehalo, dokler jim ni gospaska takisto dovolila semnja. In so se zmenili, da mora vsaktera hiša v Butalah kaj prignati na semenj, da se bodo Butale postavile pred svetom in bodo prevzeti Tepanjčani poznani.

Pa se je zgodilo, da je prišel na butalski semenj radoveden Tepanjčan in je baral Butalc: "Oče, koliko pa cenite to svojo kravo?"

Mu odgovori Butalc: "Tole kravo? Ta krava ni na prodaj. Ta krava je le za semenj. Na prodaj imam tisto, ki sem jo puštil doma!"

ENAKOPRAVNOST

meš, si jo bova spekla za mali-
co!"

Veverici ni bilo kaj za oblju-
ljeno to čast. Ročno je smuknila
z veje na vejo in se nagajivo
ozirala: Kje si, ki me boš ujel?
— Pa ko se ji je približala roka
in segla po njej, že je bila na
koncu veje in se poginala na dru-
go drevo.

Je zakričal Butalec: "Čak me,
tica prebrisana, koj boš moja."

Pa je bil Butalec pretežak za
vejo in je lopnil dol in na zobe,
da mu je kri zalila usta. Veveri-
ca pa se je izgubila v hosto-
zbogom, srečno pot!

Praznai rök in s krvavo šobo
se je vráčal drvar k tovarišu.

Temu so se cedile sline, tako
se je želel malice; iz suhih
vej je bil zanetil ogenj in že je
bil uspičil ražen za pečenko. Pa je
zagledal onega—brez veveri-
ce, pač pa okoli ust krvavega.

Pa se je neznanško raztrogotil:
"Požeruh nevoščivi, mar se ti je
tako mudilo, da si jo požrl kar
surovo?" in mu je ogorčeno eno
prisolil, da ni bila krvava malica
bez soli.

Zakliče policaig: "Pripeljal bi
ga, pa noče da bi šel! Ajte na
pomoč!"

Je dejal župan: "Ne utegnem,
sredi sem južine. Če noče, pa ga
pusti, naj pride po južini!" In se
je umaknil v hišo in jo zapahnil
in zaklenil.

Je zastopal policaig: "Jaz bi
ga že davno pustil, pa on ne pu-
sti mene!"

In pravijo, da je policaig iz
svojega žepa obljudil Cefizelju to-
lar, če ga pusti, in ga je Cefi-
zelj milostno pustil in mu naro-
čil, naj tolar nese županu, da ne
bo občina čisto suha. Groš
je nov šparovec pa je kar iz svoje-
ga primaknil Cefizelj, grozanski
razbojnik.

SEMEJN V BUTALAH

Tepanjčani so imeli vsako le-
to o svetem Mihelu semenj, tako
je bil imeniten, da so od daleč
naokoli nanj prihajali beraci in
cigani, kupev pa se je vsakikrat
milost, da mu ne bo treba
prej ukleniti Cefizelja, preden
ga ne dobi v pest.

OBLAK MOVER

Se priporoča, da ga pokličete vsak čas, podnevi ali ponoči. Delo garantirano in hitra postrežba. Obrnite se z vsem zaupanjem na vašega starega znance.

JOHN OBLAKA
1146 East 61st St. HE 1-2730

ANTON INGOLIČ:

MLADA LETA

POVEST

(Nadaljevanje)

Toda kaj zato! Saj razume in
je kljub vsemu Tinetu hvaležna.
Pod hribom pa je ustavila.
Tine se je opotekel na cesto.
Čez čas je Dora obrnila avto
in ga pognala v divjem diru na-
zaj proti Celju in potem bogve
kam.

PETI DEL

Tine se je iztreznil šele, ko je
dobil čez teden dni dolgo Jeričo-
no pismo.

Jerica mu je pisala vsa obupa-
na, da je noseča. Samā ne ve, ka-
ko se je zgodilo! Toda saj Tine
bo razumel, z Ivanom se imata
zelo rada. Kljub temu je ostala

v službi in skrivala, dokler se je
dalo. A že pred dvema tednoma
je moral zapustiti trgovino, saj
se je skoraj vsak dan onesvestila.
Ni mogla več prenatisi ovoje,
s katerimi se je ovijala. O, koli-
ko je pretrpel zadnje mesece!

Cez dobra dva meseca bo men-
da porodila. In Ivan je pri voja-
kih! Kaj naj storiti? Doma bodo
zvedeli, da ni v službi in jo bodo
poiskali. In kaj bodo rekovali
pri tem? Mati bo jokala, oče pa bi
jo ubil, če bi prišla domov. Tine
ji naj svetuje! V mestu ne more
ostati, ker nima toliko denarja.

Ivan ima nekaj v posojilnicu, a te-
dajejo samo po stotak na mesec,
a še tega ne more dobiti, ker je
posojilnica predaleč od Maribora.
Ako bi Ivan dobil dopust, bi
se poročila tako na skrivaj, ka-
kor se je Tine, a Ivan ga ne dobi,
ona pa se v takem stanju ne upa-
peljati v Beograd. Ne ve, kaj naj
npravi. Strašno, strašno, kaj je
Najrajsi bi umrla.

Tine je trikrat prebral pismo
in ni vedel, kaj bi.

Dal ga je še Marti. Mogoče bi

ona vedela, kaj bi se dalo ukre-
niti.

Marta ga je z grozo prečitala.
Je to Jerica, tista otroška, drobla,
razposajena Jerica? O, in
tako brezupno, da se je ovijala!
Se zanjo, ki je močna in zdravna,
je bil porod težak, kaj pa bo ona,
ki je vsa slabotna in je tako
dolgo skrivala! V prvem trenutku
se je domislila, naj bi Jerica
prišla k nji na Ogleščak.

Dolgo sta razmotrivala o tem
s Tinetom. Hipoma sta bila spet
blizu.

Toda pri nju bi ne imela pravega
miru, bi ne imela kje spati,
na Ogleščaku ni dobre babice,
Jerica pa bo gotovo potrebovala
zdravnika, ta pa je tri ure daleč.
In naj se kaj zgodi! Ne, na
Ogleščaku ne more priti!

Potem se je Tine domislil, da
bi si izposodila denarja in ga
poslala Jerici. Šel je v posojilni-
cico, toda samo tri sto dinarjev
mu lahko posodijo.

Nazadnje je ostalo samo eno,
da gre Jerica domov!

Toda kaj bodo dejali doma?

Sedaj mora!

W. F. HANN & SONS
podjetje z grelno napravo služi prebi-
valcem Clevelandu že od leta 1907

ZASTOPNIKI

BRYANT IZDELKOV

Louis Planinc

AVTOMATIČNO GRETJE

JE NAŠA POSEBNOST

Naša skrb je, da vam damo čim
več gorkote za vsak dolar, ki ga za to
potrošite. Zato Vám pripomoremo ta
BRYANT fornez, ki nudi čist, svež in
topel zrak ter ga širi po vseh sobah.
Fornez se da inštalirat v majhnem
prostoru ali shrambi. Ima plinsko kur-
javo in je popolnoma avtomatičen.

BRYANT GRELEC ZA
VRČO VODO

To je v resnici eden
najboljši grelec za vo-
do—ima nove vrste mag-
nasičum drog v sredini, ki
se ga nadomesti z novim
in tako prepreči zarjavitev "tanka". Je dobro
insuliran, popolnoma av-
tomatičen in obratovanje
je poceni.

BREZPLAČEN
PREGLED IN
PRORAČUN

Naši veščaki za gretje
vam bodo na željo
pregledali in podali
brezplačen proračun
za popolno delo brez
vsakej obvez.

Ni treba
predplačila

3 LETA ZA
ODPLAČEVANJE!
Prvo plačilo plačate
tri meseca po
inštalaciji naprave.
Na obroke pa lahko
plačujete tudi skupno
z vašim računom
za plin

NOVO ŽIVLJENE

ZA VAŠ FORNEZ . . .

Vam bomo po pravici povedali,
če vam bo vaš sedanji fornez lahko
služil še nekaj let in kako se ga da
modernizirat z **BRYANT** konverzi-
jskim grelcem. Za majhno vsto lahko
dobite popolnoma avtomatično plin-
sko gretje. Po-
kličite še danes
za podrobnosti o
BRYANT
grelcu.

Če imate star fornez ali slabo grelno napravo, pri-
poročamo Vam, da še danes pokličete in dobite vsa po-
jasnila kako z majhnimi siroški lahko inštaliramo moder-
no grelno napravo, ki vam bo nudila več topote po nižji
cenii.

Naši izurjeni mehaniki so vam na uslužo skozi
24 ur na dan.

W. F. Hann & Sons
15505 Euclid pri Taylor MU 1-4200
(GOVORIMO SLOVENSKO)

njeni je bila v cerkev. Kočija pa
je čakala kraj ceste.

Prevzel je Jakopeta in je stol-
pil pred njim in dejal: "Precarta-
na grofica, kaj vam povem: jaz
sem župan Jakope—že sedem
let, osmoga pol hrenenim za va-
mi!"

Pa ga je pomerila grofica od
glave do tal in morebiti niti ni
bila grofica, nego je bila le njena
sestra ali njena mojška, rdeči
sončnik pa je imela, in je de-
jala: "Butalo iz Butala, kdo ti je
dovolil, hreneti za meno! Po-
beri se mi z luči!"

Vzdihnil je Jakope: "Joj me-
ni nesrečniku, zakaj sem ji raz-
odel, da hrenim za njo. Ce bi
bil molčal, lahko bi hrenel za
njo še sedem let!"

ŠE ENA Z BUTALSKEGA
SEMNJNA

Imel je Butalec osla, ki se je
rad upiral delu. Pa je sklenil go-
spodar, da ga proda, in ga je
postavil na semenj.

Pride mimo semnjar. Oslata

osla spred in zad in pravi: "Si-
ve je pripraven, ne bodi uročen!
Samo rep da bi mu bil malo kraj-
ši!"

Semnjar stopi naprej po sem-
nju, Butalec pa ne bodi len, seže
po nožu in odreže oslu repa za
dolgo dlan, češ, zdajle rep ne bo
predol, zdajle bo sivek kmalu
našel kupca!

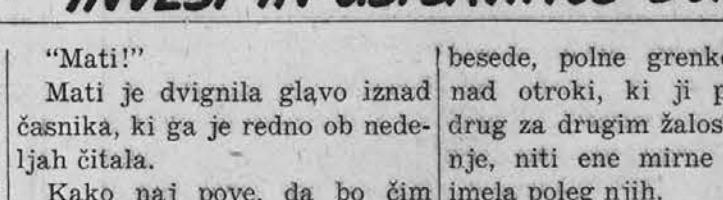
Res, ni trajalo kaj časa, se
ustavi drug semnjar, tudi njemu
je osel všeč—noge, vrat, vse mu
ugaja, samo ne rep—in pravi:
"Kupil bi žival, ni napačna!
Škoda, da nima repa!"

"O," pravi Butalec, "če vam
je drugače povolji, zaradi repa
se kupčija ne bo razdrila, rep je
tukajle!"

In je segel v torbo in semnjar-
ju pod nos pomolil odrezani rep.

Nevernost za izgubo življe-
nja v prometni nesreči je se-
demkrat večja med peto in še-
sto uro zvečer, kot pa med še-
sto in sedmo uro zjutraj.

V letu 1949 je bilo ubitih 9,-
350 pesčev v Zedinjenih državah.

"Mati!"

Mati je dvignila glavo iznad
časnika, ki ga je redno ob nedel-
jih čitala.

Kako naj pove, da bo čim
manj bolelo?

"Ali veste, da Jerica ni več
v službi?"

Mati je odložila časnik.

"Bolna je."

"Seveda je bolna," se je mati
razhudiла, "ko misli samo na Ivana
in strada, da mu lahko vsa-
teden kaj poslije! Saj jo je sama
kost in koža! Ko sem bila prej-
šnji mesec v Mariboru, je bila
bleda kakor rjuha. Pa dopovej
kaj taki trmoglavlki!"

"Toda, mati . . ."

Tine je stremel napeto v mate-
rin zgubani obraz in v njene ma-
le, v grozni slutnji trepetajoče
oči

FERDO GODINA:

BELE TULPIKE

ROMAN

(Roman je bil spisan leta 1941)

(Nadaljevanje)

Zadnjikrat sem šel v svojo sobo. Prazna je bila. Gole stene, po katerih so visele pretrgane pajčevine, so me gledale. V kotonu pri oknu je bil kup zmečkega papirja. Okna so bila prazna in odprta. Zdela se mi je, da mi je težko, ko zapuščam ta kraj, kjer sem preživel malo lepih, a mnogo težkih ur.

Zaklenil sem vrata. Vzel sem ključ iz ključavnice in ga nesel dekanu.

Dekan me je čakal v pisarni. Ko sem vstopil, se je takoj dvignil.

"Tu je ključ," sem mu rekel in sem gledal, kam bi ga položil. Stopil je k meni in stegnil roko na njim.

"Greste?" se je nasmehnil in skušal biti prijazen. Ključ je obračal med prsti.

"Grem," sem dejal. Nič je ne bilo v meni, le zaničevanje sem čutil do dekana.

"Želim vam pač več božjega blagoslova pri delu." Vedel sem, kaj misli pri teh besedah. Gledal sem v tla, ko sva molčala. Pomolil mi je roko. Prijet sem jo, se obrnil in šel. Pustil sem ga sredi sobe.

Šel sem na dvorišče pod smrek, kjer je že bil pripravljen motor. Vžgal sem ga in sem

Eye Brightener

Tired and smarting eyes respond to a refreshing eye bath. Wring out two sterile gauze pads in witch hazel. Place the pads over the closed eyelids for five minutes. These few minutes bring soothing results. Where eyes are concerned, it's important to avoid rubbing and it's smart to use only sterile pads.

zdrsnil s farovškega dvorišča. Drsel sem po kamenitem tlaku med hišama, ne da bi pogledal enega človeka, ki sem ga srečal.

Cutil sem šele v tem trenutku, kaj imam za seboj; Lendave!

"Ne bom več videl vse te množice obrazov, za katere vem, kaj misijo in s čim se bavijo. Duhajo samo tiste male nepomembne dogodke, s katerimi morijo sebe in druge.

Toda tu je ostala Rahela. Vse bi rajšči pretrgel, prenašal bi gnilo lendavsko gnezdo, če bi smel ostati v njeni bližini. Ona bi mi dajala moči, da bi kljuboval še takim težavam.

To premišljujem, ko drvam iz stare, gosposke Lendave. Voz z mojim pohištvo se ziblje ob telefonskih drogovih že daleč na cesti. Že od daleč se razloči izmed vseh voz, ki se pomikajo po cesti.

V svojem bodočem življenu sem si vendar obetaš še lepih dni. Ne, obupal nisem.

Vsek čas bom dohitel voz. Kirali sedi na vozu nekje sprejedaj, da ga sploh ni vedeti. Na vrhu pa je Ferdi s kletko, kakor se je vsedel na farovž. Glavo ima obrnjeno proti polju; mene noče pogledati. Zavil sem z motorjem na tisto stran, kamor je bil obrnjen. Veriga je postala v kletki nemirna, ko me je zagledala.

"No, ali je pridna?" sem vprašal Ferdija in sem se mu smerjal. Fant je začel dajati noge na drugo stran voza. Ni me maral videti. Ko si je predjal kletko iz ene roke v drugo, mu je zdrknila s prsta, se zakotala po vozu in padla na tla. Odibila se je od zemlje in odškocila pod zadnje kolo.

"Stoj, stoj," sem zavpil, kolikor sem mogel. Ustavil sem motor, ga pustil sredi ceste in skočil k premikajočemu se kolesu. Toda blatno kolo se je obrnilo, zdrobilo kletko in prerezalo živalico. Kri je brizgnila po suhi cesti in trdo kolo je bilo krvavo.

Kirali je ustavil. Skočil je z

vozo. Bič je imel v rokah in hitel nazaj k meni. Obrnil sem se v stran.

Kirali je stal molče za meno in opazoval na tleh kepo krv. Nekaj je momljal in ni vedel, kaj bi ukrenil.

"Glejte ga!" Kirali je kazal z bičem na njive. Ferdi je nadal velik ovinek s ceste na polje. Zavil je v velikem loku spet na njo in tekel proti Lendavi. Mahal je okoli sebe in vzdigoval dolge noge. Velik zvežen klobuk mu je sedel na usnesi.

Molče sta gledala za njim. Madžar je brundal in se praskal za ušesi, jaz si pa nisem mogel misliti, da sem svojo veverico za vedno izgubil.

"Zakopljite jo," sem rekel Kiraliju. "Pazil bom sam na konje. Naslonil sem motor na obcestni kamen. Stopil sem pred konje, gledal sem v trda tla.

Kirali je nesel mojega mrtveca na njivo. Ogrevbel je zemljo z rokami in kopal grob. Njive so bile molčeče, prazne in tubrone.

Kirali je težko dihal. "S kletko vred zakopljem?"

"Da," sem dejal zamolklo. Konji so trgnili z glavami, kakor da bi se me zbal.

Zice so zaškrpiale, ko je polobil v zemljo mojo ljubljeno živalico. S težkimi koraki je šel z njive čez jarek na cesto. Obrišal si je roke ob rumeno travo.

Obstal je pri vozu, da bi še nekaj popravil.

"Dobro, da ni padel umivalnik," je rekel zase, ko je nekaj privezoval. "Škoda bi ga bilo."

Vzel mi je bič, pogledal po cesti; nato je odvezal vajeti in vognal konje. Stopil sem od konj, voz je zadržal in Kirali si je prizgal pipo.

Stal sem pri krvavih sledovih. Ropotanje voza je zamiralo v daljavi. Ozrl sem se proti Lendavi. Mariničev Ferdi je tekel proti mestu.

Kaplanova soba v Turnišču je bila večja kakor v Lendavi. Toda Grafič je imel mnogo počista, zato sem moral omaro, kjer je imel ponošeno obliko, vzeti v svojo sobo. Postavil sem to omaro pri vratih, zraven nje svojo omaro, pri oknu pa mizo. Na drugi strani sem postavil umivalnik, nato posteljo. Moja soba je bila v prvem nadstropju. Okno je gledalo proti Bistrici. Zdaj sem bil mnogo bliže doma. Videl sem čez polja in čez nizko jeljevje jagdede, ki so spremigli kolnik od državne ceste do Bistric. Tam je Bistrica, poleg teče Mura in čez Muro so nizki hribi Slovenskih goric.

Grafič se ni vznevoljil, da je dobil kaplana. Nič žalosti in nič veselja ni kazal. Skrbel je za gospodarstvo, kakor prej. Sedel sem že za mizo, ko je Grafič še nekaj na dvorišču premetaval in glasno govoril. Juha v krožniku se je kadila. Dobili smo odmerjene porcije.

Miza je bila stisnjena k steni. Na koncih mize sva sedela midva z Grafičem, tako da sva

Uncle Sam Says

My hat is off to the volunteer U. S. Savings Bonds County Chairmen and others who are still giving patriotic service to their country. Year in and year out these volunteers are carrying the message of financial independence through U. S. Savings Bonds to every county in the nation. For 1950 their slogan is: "Save For Your Independence." They'll show you how millions of Americans are securing THEIR future by purchasing U. S. Savings Bonds.

U. S. Treasury Department

gledala drug proti drugemu. Grafič je še poleg tega imel razleg skozi okno na dvorišče. Mariča je gledala v steno. Vsak čas je vstala od mize in stopila k stedišniku ali v shrambo.

Sedel sem za mizo, gledal sem vročo juho in čakal Grafiča.

Prišel je. Pred njim so pričeli psi, stekli so po kuhinji, migali z odrezanimi repi in prevhodili vse.

Grafič je obesil preperel klobuk, katerega so se držale pajčevine.

Odmolili smo.

Jedli smo vsi trije molče. Zajemali smo z žlicami in molčali. Izpod pokrovka na lončih so padaše kaplje na vroč štedilnik. Od časa do časa je Mariča vstala in potegnila lonce z vročega mesta.

"Svinjam moraš dajati toplo hrano," je govoril Grafič, ko se je Mariča mudila pri štedilniku in nam pripravljala drugo jed.

"Sama vem, ni mi treba tegova praviti."

"Ni mi treba praviti! Mrzlo je že!"

Mariča je postavljala krožnike na mizo.

"Slišite, gospod kaplan," mi je dejal Grafič, ko je prijet za vilice. Obrnil je orodje nenaščadno navpično. Na eni strani ustnic se je nasmehnil. To so bili redki slučaji. "Ljudstvu sem že rekel, da bom maše za pokojne imel še nadalje samo jaz." Jedel je naprej, a videlo se mu je, da mu je to delalo le malo težave.

Nič mu nisem odgovoril. To sem že slišal od ljudi.

"Jesti imate itak pri nas," je nadaljeval, ko mu jaz nisem ničesar rekel. "Jaz pa imam plavočil čez glavo. Davkarija, ta me terja, da bom moral kmalu vse prodati iz hleva. Marš, ti toluj," se je zadrl na psa, ki mu je dal gobec na koleno in ga gledal.

"Kaplan, gospod kaplan, jed čaka." Glas gre po farovžu in čez cesto, da ljudje postajajo in si pomežkavajo.

"V farovžu gredo jest."

Jemo v kuhinji. Že odkar sta Grafič in Mariča sama, jesta v kuhinji. Škoda je umazati sobe zaradi tega. Zdaj ko sem priselj, jaz, se to ni spremenilo.

Grafič se ni vznevoljil, da je dobil kaplana. Nič žalosti in nič veselja ni kazal. Skrbel je za gospodarstvo, kakor prej.

Sedel sem že za mizo, ko je Grafič še nekaj na dvorišču premetaval in glasno govoril. Juha v krožniku se je kadila. Dobili smo odmerjene porcije.

Štajerska hrana na farovžu mi ni teknila. Imel sem v gostilni svoj kot, in ko je bila ura pol štirih me je že južina čakala na mizi: kruh, maslo in kvašena

paprika. Kislo sem jedel vedno manj, škodilo mi je. Pač pa sem pogosteje pil mleko.

Denar, ki sem ga prinesel iz Lendave, je hitro kopnel. Materi se nisem kupil obleke, kakor sem to storil vsako leto. Leto se je bližalo h koncu. Moj meščni zapisnik je bil sledec:

Izdatki: za oje in bencin k Raheli sto tri dinarje, olje in bencin k materi dva in trideset dinarjev, južina devetdeset dinarjev, pijače nisem imel. Ministrant sem dal vsak mesec okrog trideset dinarjev. Za globin, vezalki, ščetko za zobe, kladon, milo in slično sem porabil okrog petindvajset dinarjev, tako da so znašali moji skupni izdatki okrog dve sto osemdeset dinarjev. Kaplanske plače sem imel dve sto dvajset dinarjev. Včasih se je, kdo za mašo zmotil in prinesel meni namesto Grafiču, tako da sem povprečno dobival mesečno petdeset dinarjev. Pogreba nisem imel nobenega, prav tako ne kr-

sta. Torej so moji prejemki dosegli le okrog dve sto sedemdeset dinarjev.

Držal sem se teh računov do potankosti. Nisem še seveda prištel k izdatkom vsote, s katero sem kupil materi obleke.

Bil sem pri materi na kosišu.

Vem, kaj jo je težilo, da ni rekel nobene besede. Zakaj hiram in zakaj sem bil premeščen v Turnišče, zakaj prav h Grafiču.

(Dalje prihodnjih)

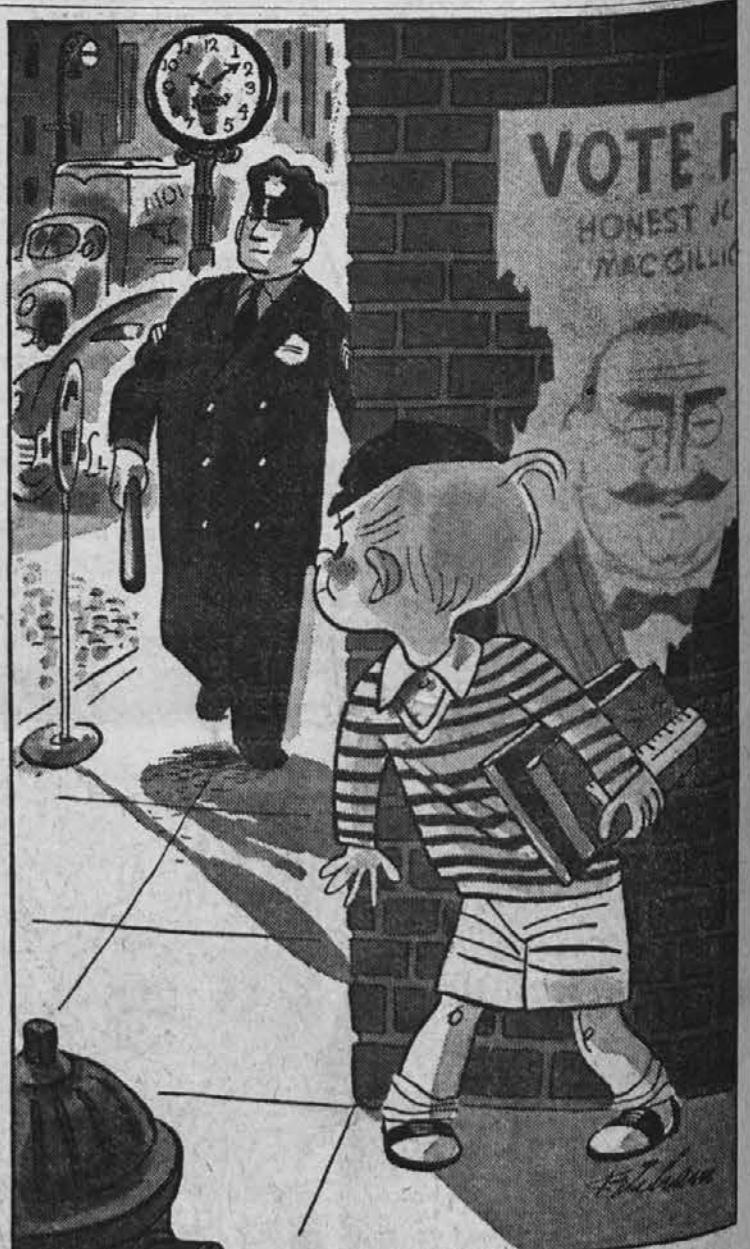
ODBOR DRUŠTVA SV. ANE ŠTEV. 4 S. D. Z.

Odbor za leto 1950 je sledel: Predsednica Julija Brezovar, 1173 East 60 Street; podpredsednica Jennie Stanonik; tajnica Josephine Orzem-Ambrožič; pisnikinja Angela Virant; nadzornice: Mary Bradač, Rose L. Erste in Frances Okorn; reditelj Mary Pristov.

Seje se vrše vsako drugo sredo v mesecu. Društveni zdravni-

ci so vsi slovenski zdravniki.

A. Malnar
CEMENTNA DELA
1001 East 74th St.—EN 1-4371

DON'T YOU WISH
YOU COULD SEE AROUND
THE CORNER?

Just about everyone would like to know what's heading in his direction—today, next year, ten years from now.

No one can know, but the wise man prepares for tomorrow's troubles, today.

One safe, sure, easy way for you to anticipate tomorrow's troubles—and to plan for the things you've always wanted—is the Payroll Savings Plan of U. S. Savings Bonds.

The Payroll Savings Plan is safe because Uncle Sam stands behind every Bond.

It's sure because money is saved automatically—before you have a chance to spend it.

What better way is there to take care of the future, now? Join your company's Payroll Savings Plan today. Or, if you're not on payroll, drop in and sign up for the Bond-A-Month Plan at your bank.

Remember: \$3 today mean \$4 ten years from now—when you may need them more!

AUTOMATIC SAVING IS SURE SAVING
—U. S. SAVINGS BONDS

ENAKOPRAVNOST

This is an official U. S. Treasury advertisement prepared under auspices of Treasury Department and Advertising Council.

N. J. Popovic, Inc.

IMA ZASTOPSTVO

Chrysler - Plymouth avtov
PRODAJA NAJNOVEJŠE 1950 IZDELKE KOT TUDI
RABLJENE AVTE

V zalogi ima razne dele in potrebščine za avte ter izvršuje razna popravila po tovarniško izurjenih mehanikih.

8116 LORAIN AVE.

ME 1-7200

NICK POPOVIC, predsednik

New boon to home-makers—a refrigerator with a special built-in refrigerated cold water supply. Called "Touch-A-Tap" it's a feature of a new 1950 model introduced by the Gibson Refrigerator Company of Greenville, Michigan. Attached right to the household water supply, "Touch-A-Tap" never needs re-filling... a big convenience to busy housewives who can now dispense with the old nuisance of the milk bottle or jar filled with water in the refrigerator.

A gentle push of the finger fills the glass with sparkling cold water. The Gibson "Touch-A-Tap" is located at a convenient level to provide easy access for all members of the family.